

SMRŤÁK HARRY

Případ
ztracených
duchů

SONJA KAIBLINGEROVÁ

Sonja Kaiblingerová

SMRŤÁK HARRY

Případ
ztracených
duchů

S ilustracemi Fréderica Bertranda

1.díl

 P R E S S

**Brno
2015**

Smrták Harry

Případ ztracených duchů

Sonja Kaiblingerová

Ilustrace: Frédéric Bertrand

Překlad: Eva Kadlecová

Jazyková korektura: Tereza Polášková

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Title of the original German edition: Scary Harry – Von allen guten Geistern verlassen

© 2013 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr.1, D-69469, Weinheim

Translation © Eva Kadlecová, 2015

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

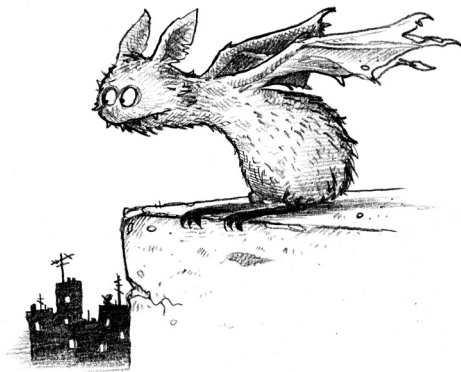
ISBN 978-80-264-0697-6

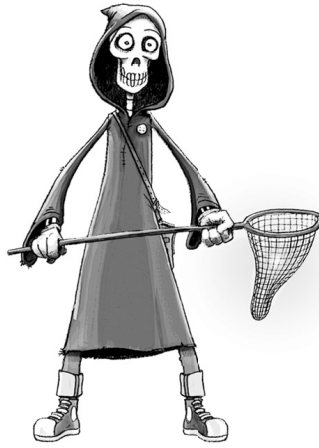
Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 19210.

© Albatros Media a. s., 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Sonja Kaiblingerová

SMRŤÁK HARRY

Případ
ztracených
duchů

S ilustracemi Fréderica Bertranda

1.díl

 CIPRESS

Obsah

Noční dodávka okurek.....	9
Krizová porada.....	23
Třináctá hodina.....	41
Pátrání	60
Falešné podezření	72
Vítejte ve Scarylandu!.....	84
Ztrapněný do morku kostí.....	101
Ošklivé překvapení	110
Školní hon na ducha	121
Smrťák ve Scarylandu.....	131
Operace Vysvobození.....	141
Vražedné zařízení	158
Kam se poděla Emilka?	169
Unesena!.....	181
Krádež ve škole.....	191
Bleuův hlavní stan.....	202
Velký prásk	209
Šok pro Stana.....	224

Noční dodávka okurek

Všechno začalo tím, že zemřel pan Olsen.

Že se život pana Olsena schýlil ke konci, nikoho z obyvatel Ředkvičkové ulice zvláště nepřekvapilo. Koneckonců nedávno oslavil již sté druhé narozeniny. Pan Olsen byl dost zapomnětlivý, trpěl častými problémy s močovým měchýřem a nepropásl jedinou příležitost, kdy by o svých neduzích mohl vyprávět do nejmenších podrobností. A to i v případě, že se ho na ně nikdo neptal.

Vedle svých nemocí měl však pan Olsen i další velký koníček: svou ředkvičkovou zahrádku. Jako by chtěl dostát názvu ulice, ve které bydlel, den co den se věnoval práci na své zahrádce, sázel semínka nebo

sklízal již zralé ředkvičky. Po západu slunce se potom chápal kropicí konve a své rostlinky ještě pečlivě zaléval. Teprve potom vždycky zamkl dveře, zhasnul světla a šel spát.

Pro pana Olsena to byl takový každodenní rituál. Ota ho při něm pozoroval den co den z okenního parapetu v domovním štítu, kde se po večerech vždycky pohodlně uvelebil s polštářem a krátil si čas čtením nějaké tlusté knížky.

Zatímco ostatní jedenáctileté děti se dívaly na televizi nebo hrály počítačové hry, Ota si nejraději četl strašidelné příběhy. A když pak po takovém čtení nemohl usnout, došel si pro dalekohled a tajně nahlížel do zahrádky pana Olsena.

Většina obyvatel Ředkvičkové ulice považovala pana Olsena za svérázného podivína, ale Ota ho měl rád. Starý pán a jeho ředkvičky mu pomáhali k té správné únavě, aby se mu pak dobře spalo.

Ale tohoto večera Otu zarazilo, že bylo něco jinak než obvykle. Rituál pana Olsena neprobíhal jako vždycky. Soused pečlivě zkropil své rostlinky, položil kropicí konev a upřel pohled přímo na noční oblohu. Chvilí tak bez hnutí zůstal a potom, tak rychle, že si toho Ota sotva stačil všimnout, se pan Olsen svalil

naznak přímo do ředkvičkového záhonu. Tam zůstal nehybně ležet, pohled stále upřený na noční nebe, a na rtech měl takový lehký, nepatrný úsměv. Skoro jako by si říkal, že takhle nějak si svůj skon vždycky představoval.

Ota ještě nikdy nikoho umírat neviděl. A kdyby bylo na něm, milerád by se toho zážitku vzdal. Jeho život v Ředkvičkové ulici mu už tak připadal dost nevšední.

Teď se Ota zamyslel. Mohl se snad mýlit a pan Olsen ve skutečnosti nebyl vůbec mrtvý? Jak vypadají mrtvolky, věděl pouze z knih, a tedy dost přibližně. Dokonce ani v televizi ještě žádnou neviděl, protože teta Sharon mu nikdy nedovolila dívat se na krimi seriály. Bylo proto jasné, že se o tom bude muset s někým poradit.

„Vincente?“ zavolal Ota, svezl se ze svého místečka na parapetu a zatukal na dveře skříně z dubového dřeva, která stála v rohu jeho pokojíčku. „Pojď ven. To musíš vidět! Myslím, že s panem Olsenem je něco v nepořádku.“

V Otově skříně něco zarachotilo. Potom se levé křídlo dveří s vrzáním pootevřelo a ze skuliny vyklouzl tmavošedý netopýr.

I ve večerním přítmí si Ota povšiml, jak se netopýrovi zlatě zajiskřilo v očích. Jinak ale Vincent vypadal v podstatě úplně stejně jako všichni ostatní netopýři. No dobrá, snad působil maličko sešle. Srst měl na pár místech lehce olýsalou a notně opotřebovaná křídla se mu za letu nadouvala jako plachty staré pirátské lodi.

„S panem Olsenem je něco v nepořádku,“ zahuhňal Vincent a znělo to, jako by se chtěl Otovi posmívat. Ospale se zvedl do vzduchu a přistál na sloupku Otovy postele. „Jako by to byla nějaká novinka! Co je to tentokrát? Už zase zalívá ředkvičky moc často?“ uvažoval nahlas. „Anebo jde o jeho močový měchýř? Už si zase počůral nohu? Ne, už to mám! On se vyčůral do ředkviček.“

Ota vážně zavrtěl hlavou. „Nic takového.“

„Hmmm,“ zabručel Vincent zklamaně. Lenivě svěsil chundelatou hlavičku. „A proč mě teda budiš? Právě jsem měl prvotřídní sen.“

„Ty jsi spal?“ Ota se konečně otočil od nehybného pana Olsena a zadíval se na svého domácího mazlíčka. „Nemají být netopýři v noci aktivní?“

Vincent hrdě zvedl bradu. „Možná netopýři z tvého světa, ty chytrolíne.“

Ota si povzdychl. Někdy si doopravdy říkal, proč ještě pořád nechává bydlet Vincenta ve svojí skříni.

Byl to ten nejotravnější otrava, a navíc ani trochu normální netopýr. Ostatně Vincent vůbec nebyl normální zvíře. Nebyl původem z Anglie, nebyl dokonce ani z tohoto kontinentu, a vlastně nebyl ani z téhle planety. Vincent totiž přišel ze světa, o jehož existenci Ota sice věděl, kam ale dosud ještě nikdy nevkročil. A v tom světě platily i pro netopýry docela jiné zákony.

„Tak když už jsi tedy vzhůru, můžeš mi aspoň konečně říct, co se to panu Olsenovi stalo,“ navrhnul Ota a ukázal k oknu. „Já si totiž myslím, že...“

Ještě než stihl dokončit větu, roztáhl Vincent křídla a doplachtil až na parapet. „... umřel,“ dokončil Otovu myšlenku. „Ten starý sýček je mrtvý. Dočista. Zdá se mi, že odteď bude na tu svou zeleninu koukat už jen zespod.“

Ota polkl. Ve svém předpokladu měl tedy pravdu. *Mrtvý. Dočista*, znělo Otovi v hlavě a chlapec cítil, jak mu z tváří mizí všechna barva. Dnes v noci zaručeně ani oka nezamhouří. Bezesná noc, a zrovna před testem z biologie. Jestli při té písence usne, pan Walker na něm nenechá nitku suchou. O známce ani nemluvě. A to je biologie Otův oblíbený předmět.

„A ty tak nezírej, Oto. Máš barvu jako ranní vajíčka na měkko tety Sharon.“ Vincent zavrtěl hlavou.

„Člověče, člověče, ty by ses měl naučit být trošku drsnější. Myslel jsem, že sis už na tenhle dům a jeho nájemníky trošku zvykl.“

Ota neodpověděl. Věděl dobře, že v onom světě a ve všem, co s ním nějak souvisí, už by se měl trochu vyznat. Brzy nato, co se přestěhoval do vily k tetě Sharon, se seznámil se třemi zdejšími duchy, a už s nimi dokonce začal i docela dobře vycházet. Teta Sharon ovšem o jejich existenci neměla ani tušení. Nevěděl o nich nikdo. Až na Otovu nejlepší kamarádku Emilku. Ta tetiny duchy sice neviděla, ale nadpřirozené jevy byly jejím velkým koníčkem, a proto Otovi ráda věřila každé slovo.

„Duchové sem nebo tam. Tohle je ale něco jiného. Pan Olsen je mrtvý,“ zašeptal Ota znepokojeně. „Anebo brzy bude, pokud mu někdo nepomůže.“ Rukama si třel čelo a pokoušel se rozpomenout na to, co se ve škole učili o chování v podobných nouzových situacích.

„Kam běžíš?“ zakrákoral za ním ještě Vincent, ale to už Ota upaloval z místnosti. Prohnal se černočernou chodbou a pak dolů ze schodů do prvního patra, kde se nacházel staromódní telefon tety Sharon. Kabel se jako vždycky zašmodrchal, a tak za něj Ota musel párkrát pořádně zatáhnout, než se mu poda-

řilo zdvihnout sluchátko k uchu. Kvapně vytočil telefonní číslo a se zatajeným dechem čekal, až se ohlásí někdo na druhé straně.

„Já potřebuju pomoc.“ Ota drmolil tak rychle, že se málem zakoktal. „Ředkvičková ulice deset. Náš soused pan Olsen leží v záhoně s ředkvičkami. A nepohnul se už...“ Ota mžoural na nástěnné hodiny na konci chodby. „Už asi pět minut.“

Čekal, jaká se ozve odpověď. Paní v telefonu mu slíbila, že ihned pošle do Ředkvičkové ulice záchranku. Ota rychle zavěsil sluchátko do vidlice, vyběhl nahoru po schodech a znovu zaujal své místo na okně.

Neuplynula snad ani minuta, a Ota ve svém pokojíčku uslyšel hukot motoru a skřípění brzd. Bylo jasné, že se sem velikou rychlostí blíží nějaké auto.

„Záchranka,“ pomyslel si Ota a byl tak trochu pyšný, že se zachoval tak duchapřítomně. Rachot se přibližoval a potom se za rohem objevila rozhrkaná bílá dodávka. Se skřípěním pneumatik zastavila před plotem zahrádky pana Olsena a z výfuku se jí valily obláčky špinavého kouře. Vypadalo to, že tohle vozidlo už nemůže ujet ani metr a místo toho touží už jen po věčném klidu někde na šrotišti.

Vincent přimáčkl nos na okenní tabulku. „Zbláznil jsem se, anebo tahle auta většinou pod modrou houkačkou nejezdí? A nemělo by mít čtyři kola?“

Ota se podíval pozorněji. Vincent měl pravdu. To auto před domem pana Olsena, které bylo zralé leda tak do šrotu, jezdilo jen po třech kolech, a kromě toho byla kabina řidiče tak maličká, že by se do ní mohl jen sotva vejít nějaký dospělý člověk. Zato však měla dodávka rozměrnou nákladní plochu, přes kterou byla natažená veliká plachta.

„A podívej na toho divného chlapa, co s tou rachotinou přijel. Vždycky jsem si myslel, že doktoři ve vašem světě nosí bílé pláště,“ pokračoval Vincent a ukazoval přitom na řidiče, který se z auta s námahou soukal. Měl na sobě černou pláštěnku s kapucí a ve venkovním šeru vypadal skoro jako stín. „Že by to byl Darth Vader? Anebo nějaký lupič?“ uvažoval dál Vincent, zatímco postava se dlouhými kroky sunula přes trávník pana Olsena. „No jo, je to jasné! Teď, když ten starý špaček natáhl bačkory, ho někdo

přišel vyloupit. Určitě tam má schovanou spoustu prachů. U těchhle starých vrtošivých lidí je to tak vždycky. Ti mají bankovky pod matracemi, zlaté pruty v prádelnicích, ...“

Ota však Vincentovo tlachání neposlouchal. Nad tělem pana Olsena, které leželo bez života v záhonku, ho upoutalo něco, co ještě nikdy dřív neviděl. Nad stařečkovou hlavou se vznášela kulička jasně červeného světla, která Otovi připomínala hlášení o ztrátě jednoho života v počítačových hrách, o kterých se věčně vybavovali jeho kamarádi ze třídy.

„... starožitnosti z války ve vitrínách, čínský porcelán ve skříních...“

„Pssst!“ přerušil ho Ota a uštedřil svému zvířátku šfouchanec loktem. „Podívej, co to létá nad hlavou pana Olsena. Takové to malé svítící... něco. Podle mě to vypadá jako...“

„Ohnivá kulička? UFO? Trpasličí kometa?“ radil pilně Vincent.

„Možná,“ zamumlal Ota zamyšleně a všiml si, že se zdá, jako by třpytivá světelná kulička přitahovala i pozornost podivného temného hosta. Jako ve zpomaleném filmu se šinul po trávě zmáčené večerní rosou a blížil se k tělu pana Olsena a k ohnivě

kuličce. A náhle si sáhl pod pláštěnku, jako by chtěl vytáhnout nějakou zbraň.

Ota ztěžka polknul. Co se to tu děje? Mezitím už mu bylo docela jasné, že se rozhodně nejedná o městskou záchrannou službu. Záchranáři přece určitě nejezdí v takových staromódních kutnách. A už vůbec pod oblečením nenosí...

„Sítku na motýly?“ zvolal Ota.

„He?“ Vincent evidentně nedával pozor.

„Ten chlap má s sebou sítku na motýly!“ nestačil se Ota divit.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Vincent udiveně.

„A podívej, ten náš vykradač zahrádek má poličeno na ten svítící tenisák!“

Strašidelná silueta v pláštěnce nevytáhla totiž žádnou zbraň, ale doopravdy vytáhla jen obyčejnou sítku na motýly. A teď s ní šermovala napříč předzahrádkou pana Olsena ve snaze polapit svítící ohnivou kuličku, která s sebou náhle začala divoce házet. Červené cosi cizinci znovu a znovu unikalo, zvedalo se to do vzduchu a zase to padalo dolů, jako by to chtělo neznámého návštěvníka pořádně pozlobit.

Ota se musel chtě nechtě chechtat. Ten blázen, co poskakoval po předzahrádce pana Olsena, zkrátka

vypadal strašně legračně. Velikýma nohama přitom několikrát přistál i v záhoně mezi zeleninou. Kdyby byl pan Olsen ještě naživu, dozajista by ho zabil pohled na ty rozdupané ředkvičky.

„A má to!“ zajásal nakonec Vincent a zněl přitom jako Otův kamarád ze třídy Stan, když jeho fotbalový tým střelí branku. „Dokázal to! Ten blázen tu kuličku chytil!“

Ota se zarazil. „A co s ní teď bude dělat?“

„Odnese si ji k sobě do auta,“ odpověděl Vincent. Ota se znovu chopil dalekohledu a sledoval, jak cizinec kráčí zpátky k dodávce, se sítkou zakrytou rukávem, aby mu kulička zase neuprchla. A potom cizinec trhl černou plachtou, která zakrývala nákladní prostor rozhrkané dodávky, a nabídl Otovi a Vincentovi volný výhled na to, čím je auto naložené.

Ota zaostřil dalekohled. Na kratičký okamžik si pomyslel, že si z něj jeho vlastní oči tropí žerty. Ve své fantazii si pod tou plachtou představoval celou spoustu hrůzyplných věcí. Tajný sklad zbraní. Nebo třeba nějakou mrtvolu. Ale určitě ne...

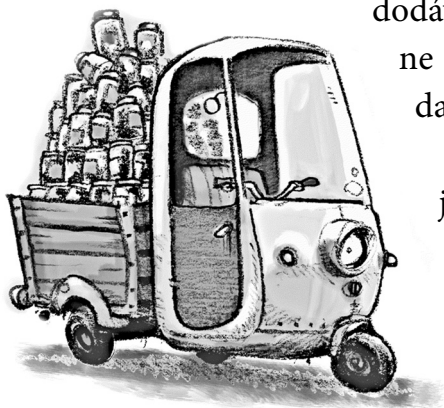
„Lahve od okurek?“ mžoural Ota ohromeně. „Na co ten chlapík pro všechno na světě vozí lahve od okurek?“

„Třeba je to prodavač okurek,“ vyštěkl Vincent, jako by to byla jediná logická odpověď.

„Bez okurek?“ odvětil Ota se zkrabaceným čelem.

„Ty lahve jsou prázdné.“ Zadíval se do nitra
dodávky ještě pozorněji. „I když...
ne tak docela. Jsou v nich ještě
další takové ohnivé kuličky.“

Ota s Vincentem sledovali,
jak noční návštěvník naklání
sítku na motýly k jedné
z prázdných lahví od okurek
a vysypává do ní červenou
žhnoucí ohnivou kuličku
pana Olsena. Nakonec
zašrouboval víčko.

„To je ujetý,“ zamumlal Ota. Byl tak zaskočený,
že vůbec neslyšel, že se přibližuje zvuk houkačky.
Jen o pár vteřin později zastavila před brankou do
zahradky pana Olsena dodávka záchranné služby.
Z vozu vyskákalo několik záchranářů, ze zadních
dveří vysunuli nosítka a honem s nimi běželi k neži-
vému tělu pana Olsena. Ale falešný prodavač okurek
se tím nenechal vůbec vyrušit. Jako by měl pro sebe
všechn čas na světě, postavil právě polapenou ohni-
vou kuličku až úplně nahoru na vrstvou pyramidu
zavařovacích lahví a nakonec přes to celé zase přeho-
dil plachtu.

Mezitím se už lékař ze záchranky nakláněl nad tělem pana Olsena. Uplynulo pár vteřin, než se lékař rozpačitě otočil na své kolegy a zavrtěl hlavou.

„Mrtvý,“ potvrdil trochu zbytečně Vincent.

„Hm,“ odpověděl Ota duchem nepřítomně. Najednou ho totiž napadlo něco, co ho upřímně vyděsilo. „Vincente?“ zašeptal, aniž by přitom spustil oči z dodávky a podivné, černě oděné postavy. „Ta dodávka se sklenicemi od okurek tam pořád stojí.“

„No a?“

„Podívej se pořádně. Tomu člověku s kapucí právě upadl mobil do kaluže. A teď se rozčiluje a pokouší se otřít tu vodu do pláštěnky. Ale přijde mi divné, že si ho při tom nikdo nevšímá. Skoro jako by tam vůbec nebyl!“

Vincent chvíli uvažoval, než promluvil. „Ty myslíš, že ho jako můžeme vidět jen *my*? Má to znamenat, že ten chlap je duch?“

Ota zavrtěl hlavou. „Duchové vypadají jinak. Ti se vznášejí. A nešlapali by panu Olsenovi po ředkvičkách. Tohle musí být něco jiného. Něco... mezi.“

Ota potřeboval celé dva roky k tomu, aby se smířil se skutečností, že duchové existují. A teď se najednou musí objevit zas něco nového – ani duch, ani člověk. Někdo, kdo nejspíš dokáže být pěkně nebezpečný.

Někdo, kdo má možná dokonce na svědomí pana Olsena.

Otu zamrazilo v zádech. Krev mu tepala ve spáncích, když přihlížel, jak cizinec nasedá do svého podivného auta a odjíždí.

Ještě o hodinu později, když už zmizela i ambulance a ulicí zavládl zase klid, Otovi vířily v hlavě myšlenky na nočního návštěvníka. S tlukoucím srdcem se uložil do postele, ticho rušilo jen Vincentovo pravidelné chrápání stoupající ze zavřené skříně.

Teď bylo jisté jen jedno: Z Otovy známky z biologie bude zítra jeho teta Sharon všechno, jen ne nadšená.

Krizová porada

„Z tebe to leze jako z chlupaté deky,“ postěžovala si Emilka a hodila si batoh na rameno. „Tak mi přece řekni něco víc o tom chlapovi s lahvemi od okurek, co byl včera u pana Olsena!“

„Vždyť už jsem ti to říkal. Nemám potuchy, kdo to byl. A kromě toho se mi o tom ani mluvit nechce,“ zabručel Ota a cestou před sebou kopal kamínek, který měl stejně ohavnou šedou barvu jako školní budova za nimi. Ota měl náladu pod psa. Celý den byla jedna velká katastrofa. Při biologii nestihl odpovědět ani na polovinu otázek a celou předchozí noc sotva zamhouřil oka. V duchu se mu pořád dokola přehrávala scéna s tajemným návštěvníkem zahrádky pana Olsena. A když Ota nad ránem konečně usnul,

trápily ho zase noční můry o svítících zavařovacích lahvích.

„Ale mně to snad říct můžeš,“ naléhala na něj Emilka. „Vždyť jsem tvoje nejlepší kamarádka!“ Trochu uraženě si shrnula z tváře pramínek hnědých vlasů.

Ota si povzdechnul. Nechtěl, aby na něj byla našťvaná. Emilka i ty její věčně zašmodrchané vlasy, každý jinak dlouhý, a staromódní oblečení, co vždycky vyhrabala někde mezi věcmi své babičky, jí přirostly k srdci od prvního školního dne. Což se o ostatních spolužácích bohužel říct nedalo.

„Ach, já ale nevím, Emilko. Mám prostě pocit, že ta bytost nebyla ani živá, ani mrtvá. Bylo to něco, co jsem ještě nikdy předtím neviděl.“

Emilka se zastavila. „Ani člověk, ani duch,“ zašep-tala s úctou a v různobarevných očích jí zajiskřilo. Pravou duhovku měla modrou, levou hnědou. „Už jsem si říkala, že tentokrát to asi nebylo žádné obyčejné zjevení ducha! Takhle vyřízeného jsem tě ještě nezažila! Dokonce ani když ses sem přistěhoval a poprvé jsi potkal sira Tonyho. Pamatuješ si ještě, jak si na tebe počíhal v šatní skříni, protože tě měl za nějakého tajného nájemníka?“

Ota vážně přikývl. Věděl, jak strašně Emilku fasci-nuje všechno nadpřirozené. Už mnohokrát se pokou-

šela dokázat existenci duchů vědeckými prostředky. Zatím ale bez úspěchu.

„Neříkal jsi, že Vincent toho divného návštěvníka viděl také?“ vyzvídala dál. „A ani on neměl

tušení, co za stvoření by to mohlo být?“

Zaclonila si oči rukou a poohlédla se po Otově zvířátku. Jakmile vyšli ze školy, Vincent vyklouzl z Otovy školní tašky a teď se třepotal od jednoho elektrického sloupu k druhému. Střemhlav uháněl k posedávajícím vranám, které se s láteřením zvedaly ze svých míst.

Ota odmítavě mávl rukou. „Vincent nemá o duchách ani ponětí,“ vysvětlil. „Za prvé je to duší netopýr jen napůl, takže ho vidí i normální lidi. I když by někdy bylo lepší, kdyby ho neviděli,“ poznamenal. „A za druhé ho z onoho světa vyhodili už před třemi stovkami let, a proto ho teď mám na krku.“

„Vincenta vyhodili?“

Ota se musel trochu ušklíbnout. „Mrtvým šly zřejmě Vincentovy nemožné způsoby pořádně na nervy.“

Nepěkné chování předvádělo Otovo domácí zvíře bohužel i na tomto světě. Nedávno Vincent pláchnul Otovi ze školního batohu, protože na okně fyzikální učebny zahlédl svou oblíbenou lahůdku: velkou a tlustou masařku.

Holky z 6. A z toho dostaly hysterický záchvat a Ota zase vynadáno. A navíc měl všechno vysvětlit. Jeho výmluvu, že si netopýra v batohu nesl na projekt z biologie, by učitel fyziky podruhé určitě nespoknul.

Mezitím oba kamarádi dorazili do Ředkvičkové ulice číslo osm. Ota zůstal stát před špičatým železným plotem s vykulenýma očima. Veliká houpací lavička se stříškou vrzala námahou. A to i přesto, že na první pohled by každému připadala prázdná. Každému kromě Oty.

„Sire Tony!“ Ota otevřel zarezlou zahradní branku a mezi chrastícím listím vyrazil na verandu. Skřípění ustalo a houpačka se konečně znehybnila. „Čekáš snad na nás?“

Kdyby Ota nevěděl, jak se to má doopravdy, nejspíš by domácího ducha tety Sharon považoval za normálního, ač trochu plnoštíhlého pána středního věku. Tony neměl bledý obličej, ani nenosil chrastící řetězy, ani neměl žádnou díru v břiše. Jediné, čím se sir Tony odlišoval od ostatních lidí, byla skutečnost, že kromě Oty ho nikdo neviděl. Což bylo patrně tím, že byl už nějakou dobu mrtvý.

„Ne tak úplně,“ zakašlal sir Tony. „Musel jsem uprchnout. Posedlost čistotností, kterou trpí tvá teta, je den ode dne horší. Ten hluk je nesnesitelný!“

postěžoval si a rukou se podrbal na bradě. „Ta šílená ženská vysává tenhle týden už potřetí. Toho zvířeneho prachu mám věčně plný no... *he... pčík!*“

Otovi šla posedlost jeho tety čistotou taky pořádně na nervy, ale sir Tony byl donucen ji pravidelně zakoušet na vlastní kůži – bydlel totiž v tetině vysavači.

Sir Tony si vytrhl pár vlasů, které mu rašily po stranách pleše. „Teď už asi vím, jaké to je, když někdo bydlí vedle dálnice,“ pokračoval ve svém nářku.

Nejstarší duch v domě tety Sharon měl tak trochu sklony k přehánění. Přiznejme, že sir Tony byl nanejvýš náročným člověkem už za života. Neustále remcat považoval za své svaté právo. A skutečnost, že po svém skonu byl nedopatřením vcucnut do vysavače, celou situaci nijak zvlášť neulehčila.

Ovšem po nějaké době začal sir Tony oceňovat, že pobyt v sáčku od vysavače má i své přednosti. Místa tu sice nebylo mnoho, ale člověk měl zase své soukromí a i v zimě tu bylo příjemné teplo. Bohužel se u něj za ta léta kvůli všemu tomu prachu vyvinulo urputné astma. Zdálo se, že nemocí se člověk nezbaví ani po smrti.

„Copak je s Tonym?“ přerušila duchův nářek Emilka a šťouchla Otu loktem do žeber. Ota totiž

až moc často zapomínal, že Emilka sira Tonyho ani nevidí, ani neslyší, a on proto musí nedobrovolně zastávat práci tlumočníka.

„Mám čím dál tím silnější pocit, že mi tu absolutně nikdo nevěnuje pozornost,“ postěžoval si Tony uraženě. „A v mém vlastním domě!“

Když byl sir Tony ještě naživu, tato vila patřila jemu. Tony ty staré zdi přímo miloval – kamenné zdivo, tajuplné vikýře, plazivý břechtan i špičaté věžičky. Po jeho smrti se dům dostal do dražby, kde ho zakoupila teta Sharon a Otův zesnulý strýček Archibald. A s faktem,

že se pak teta Sharon jakoby nic zbavila portrétu nad krbem, kde se sir Tony s požitkem zahryzával do obrovského pečeného stehna, se nevyrovnal dodnes.

„Kéž by mě tak tvoje teta mohla vidět. Každou noc bych se připlížil k její posteli a z plných plic na ni zařval: *Uaaaaaaa!*“ vyhrožoval Tony a pokusil se o strašidelnou grimasu. Jenže ani trochu strašidelně

nevypadal. Spíš se zdálo, jako by se mu chtělo nutně na záchod. Jako strašidlo by se sir Tony rozhodně neuživil.

„Teď zkus mou tetu aspoň na chvíli pustit z hlavy,“ požádal ducha Ota. „Potřebujeme, abys nám pomohl. Včera se po zahrádce pana Olsena potulovalo nějaké divné stvoření. Podle mě nebylo ani živé, ani mrtvé.“

„Ani živé, ani mrtvé?“ opáčil sir Tony a chřípí se mu zachvělo rozčilením. Na své odhodlání začít strašit tetu Sharon jako by rázem zapomněl.

„Ten... pán stál vedle těla pana Olsena a pokoušel se polapit takovou svítící věc. Sítkou na motýly,“ pronesla Emilka směrem k háčkovanému polštářku. Zatím se jí nepodařilo určit, kde přesně sir Tony vlastně sedí.

Tonymu poklesla čelist i s bradami. „Sí... sí... sítkou... na motýly?“ vykoktal ze sebe.

Ota vážně přikývl.

„Krizová porada. Hned.“ Tonyho tělo se s téměř neslyšným *puf* rozplynulo ve vzduchu a vzápětí se objevilo vedle domovního zvonku.

Ota sebou polekaně trhnul. Z toho věčného zjevo-
vání mu několikrát denně padalo srdce do kalhot. Sir Tony i ostatní duchové měli takový nepříjemný zvyk zjevit se vám zčistajasna přímo před nosem. A pokud možno, když Ota vylézal ze sprchy. Nebo se v noci loudal na záchod.

„Krizová porada?“ Otovi vyskákaly vrásky na čele. Opravdu je ta záležitost tak vážná? Kolem všeho, co se netýkalo přímo jeho osoby nebo vysavače, se sir Tony normálně choval jako ztělesněný klid.

Emilka okamžitě zaplála nadšením. „Krizová porada? Vzhůru do tajné knihovny!“ zavelela, popadla Otu za ruku a už ho táhla přes rohožku. Jenže právě když Ota natáhl ruku ke knoflíku domovních dveří, hukot vysavače utichl a dveře se otevřely samy. Vlastně ne samy: práh překročila teta Sharon a prošla přitom rovnou skrz Tonyho tělo.

„Ahoj Oto, ahoj Emilko,“ pozdravila obě děti a pohladila Otu po tmavé, rozčepýřené kštici. „Však se mi zdálo, že vás odněkud slyším.“

V jedné ruce svírala ucho vysavače, druhou se snažila zkrotit šedivé vlasy, které jí padaly do čela. Tetě Sharon by jen málokdo hádal pětadesát let. S vlasy odvážně střiženými nakrátko a v kostkované košili na šlachovitém těle nepůsobila ani trochu staře. Otovi jeho teta připadala docela v pohodě – kromě toho, jak neustále uklízela. A to ji to přitom ani nijak zvlášť nebavilo.

„Ahoj, teto Sharon,“ řekl Ota a dal tetě pusku na tvář. Přestože Sharon ve skutečnosti vůbec nebyla jeho teta, patřila k jeho rodině, kam až mu paměť

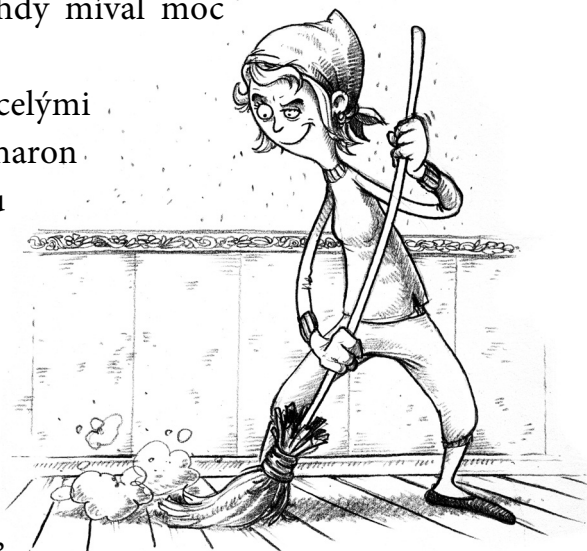
sahala. Dříve k nim často chodila na návštěvy a on ji už tehdy míval moc rád.

A pak, před necelými dvěma lety, se teta Sharon rázem stala Otovi celou rodinou.

Otovi rodiče pracovali jako archeologové. Předloni v zimě odcestovali společně s výzkumným týmem do Mexika, aby tam pátrali po pozůstatcích prastarých kultur. Co se stalo pak, Ota ani přesně nevěděl. Ve zprávách se mluvilo o tom, že tým zaskočilo obrovité tornádo. Zkrátka od té doby byli Otovi rodiče považováni za nezvěstné. Po několika týdnech bezvýsledného pátrání je nakonec prohlásili za mrtvé. Teta Sharon, která na Otu tou dobou dohlížela, si ho bez okolků vzala k sobě.

„Nemáte chuť na horkou čokoládu?“ ptala se právě teď a vytřepávala prachovku.

„Ne, díky, musíme něco velmi naléhavě probrat,“ odpověděl Ota. „Na jeden referát,“ dodal ještě, když

spatřil tetin tázavý pohled. Rychle zatáhl Emilku dovnitř, hodil školní tašku do rohu, a už uháněl napřed do podkroví. Sir Tony spěchal za nimi.

Nahoře v Otově pokojíčku za sebou zamkli dveře a kobereček před postelí posunuli ke straně. Ota rukou opatrně přešel po dřevěných prknech, až narazil na malý vrubek. Emilka mu podala lžici na obouvání bot, kterou Ota nadzvedl sklápěcí dvířka v podlaze.

Pod nimi se objevily železné schůdky. Vedly do malého pokojíčku bez oken, který praskal ve švech samými knížkami.

Tuhle tajnou místnost objevil Ota už v prvním týdnu, co se ocitl u tety Sharon. Bylo mu podivné, že na některých místech podlahy vytvářejí jeho kroky podivnou ozvěnu, a při bližším prozkoumání objevil zářezy sklápěcích dvířek. Od té doby sem sestupoval pravidelně, vždycky když chtěl mít svůj klid. Anebo když si potřeboval nerušeně pohovořit se zdejšími duchy. Knihy zjevně fungovaly jako vynikající zvuková izolace, protože komůrka byla zvenčí dokonale zvukotěsná.

To Otovi připadalo nanejvýš praktické. Kdyby ho totiž teta Sharon někdy nachytala při rozhovoru

se sirem Tonym nebo dalšími duchy, určitě by ho odvedla rovnou k psychiatrovi. Zřejmě by měla pocit, že v jedenácti je člověk na vymyšlené přátele už trochu starý.

Když Ota začal sestupovat dolů po schůdcích, zvenčí se ozvalo hlasité „Stáááát!“ následované neméně hlasitým *plesk*, jako by na okenní tabulce právě přistála vrchovatá naběračka omáčky.

„Vincente?“ podivil se Ota a běžel k oknu, na kterém byl zvenčí přilepený chomáček chlupů. Jeho zvířátko mu dosud vůbec nechybělo, ačkoli posledních pár minut bylo všude kolem až podezřelé ticho. Nikdo mu neseděl na rameni a nekrákal mu do ucha své přihlouplé komentáře jako praštěný papoušek.

„Omluvte mé zpoždění,“ zafuněl Vincent, když Ota otevřel okno a vpustil ho dovnitř. „Měl jsem polapeno na pěknou tlustoučkou mouchu. Už jsem jí byl v patách, ale když zamířila k té hromadě hnoje, radši jsem to vzdal.“

Sir Tony obrátil oči v sloup. „Už jsme všichni?“

Ota přikývl a jako první sestoupil do tmavé komůrky. Emilka slezla za ním a Vincent proletěl Otovi těsně kolem ucha.

Když byli všichni dole, Ota za nimi zavřel dvířka a rozsvítil starou stojací lampu v rohu, která zalila

strop kuželem matného světla. Z pološera se vynořily obrysy vysokých knihoven, ošoupané pohovky, glóbusu a psacího stolu. Ota se domníval, že tajná komora patřila jeho zesnulému strýci Archibaldovi, úplně jistě to však nevěděl.

„Já dojdu pro Molly a Berta. Hned jsem zpátky,“ oznámil sir Tony, který posedával na nejvyšší příčce knihovnického žebříku. V dalším okamžiku se rozplynul ve vzduchu, aby se o pár vteřin později objevil zpátky na stejném místě.

Sir Tony však už nebyl sám. V levém rohu se vzduch zahustil do mlhy, z níž se po chvíli odlepila vysoká, vychrtlá postava. V jedné ruce třímala párátko s napíchnutým kouskem sýra a olivou, ve druhé krabici mléka.

„Nazdar, Berte,“ pozdravili Ota a Vincent nového hosta.

„Nazdárek,“ zabručel Bert a s chutí se zakousl do sýra. Rozkousaná sousta putovala rovnou skrz jeho tělo a vzápětí přistávala na parketách. „To jste s tím svým malým čajovým dýchánkem nemohli počkat, až dojím oběd? Sharon dneska koupila čerstvý eidamský sýr. Má znamenité aroma.“

Bert žil v Sharonině ledničce. Ze začátku ho nesmírně bavilo vypínat světlo, když Ota a teta Sha-

ron otevřeli dvířka. Mezitím mu však začalo činit daleko větší potěšení pravidelně jim slupnout všechny zásoby. Neustálá absence sýra, uzenin a čokoládového pudinku začala být brzy podezřelá, a tak to Ota nakonec musel vzít všechno na sebe. A protože Ota byl ještě ve vývinu, tetu Sharon to naštěstí nevedlo k žádným hloupým otázkám.

Jednoho dne Ota náhodou objevil, že potraviny zabalené do alobalu zůstávají v lednici nedotčené. Kovové záblesky hliníkové fólie z nějakého důvodu přiváděly duchy k šílenství. Od té doby do ní Ota pečlivě balil všechny zvláště chutné dobroty. Ale u sýra byl Bert vždycky rychlejší.

„Tohle není žádný čajový dýchánek! Je to naléhavé, Berte,“ uvedl sir Tony věci na pravou míru a vsedě na žebříku klátil ve vzduchu svými tlustými lýtky.

„Starý Olsen měl včera návštěvu. Chlapíka se sítkou na motýly.“

„Sítkou na motýly? Jak roztomilé,“ zasmál se vysoký hlásek z protějšího rohu. Patřil Molly, poslední z trojice duchů v domě tety Sharon. Ta seděla ve staromódní noční košili na glóbusu a otáčela se jak na nějaké disco kouli. Škytala přitom smíchy a radostně vyhazovala rukama do vzduchu.

I Molly si pro sebe uzurpovala jednu část domu: prádelnu. Jelikož ji fascinovalo všechno, co se otáčelo, učarovala jí tetina pračka. Nic ji netěšilo víc než vířit v pracím bubnu při tisíci šesti stech otáčkách. Kromě toho ráda schovávala kousky prádla a měla nesmírnou radost, když Ota zase nemohl najít jednu ze svých ponožek.

„Copak si nikdo z vás bláznivých individuí vůbec neuvědomuje, co to znamená?“ zvolal sir Tony rozzlobeně, vymrštil se do místnosti a trhavě zastavil rotující glóbus. Molly ztratila balanc a po pár kotrmelcích přistála na podlaze. „Nevíte, s kým máme tu čest?“

Molly, Bert, Vincent i Ota bezradně zavrtěli hlavou. S drobným zpožděním se k nim přidala i Emilka, které to Ota musel nejdříve přeložit.

Pro sira Tonyho bylo na první pohled nesnadné udržet si duševní rovnováhu. „Copak jste vůbec nevníмали, když jste umírali?“ huboval a jeho tváře nabraly nebezpečný tmavočervený odstín. „Copak jste u toho všichni spali?“

Molly a Bert po sobě hodili několik výmluvných pohledů. Na hrubý způsob vyjadřování byli od sira Tonyho zvyklí, koneckonců pro něj pracovali už za života jako kuchařský personál. Některé věci se prostě nikdy nezmění.

„Tahle síťka na motýly,“ pokračoval sir Tony a přitom rukama kreslil do vzduchu uvozovky, „není jen tak ledajaká síťka.“

„Ale vypadá tak,“ odporoval mu Vincent, který se uvelebil Otovi na rameni, a zkřížil si křídla na hrudníčku.

„To možná ano,“ sykl sir Tony. V rozčilení se vznášel sem a tam kolem širší stěny místnosti. „Možná vypadá jako síťka, ale zdání klame. Ve skutečnosti se jedná o vysoce technizovaný lapač duší. Sbírají se s ním duše zemřelých a pak se převážejí na onen svět. Ten tvor, který do něj polapil duši pana Olsena, ...“ sir Tony učinil významnou odmlku a zhluboka se nadechl, „to byla smrtka!“

Smrt. Zosobněná smrt. Ota cítil, jak mu z tváří mizí všechna barva. Copak smrt se neobjevuje jen ve strašidelných historkách? Stvoření podobné kostlivci s planoucíma červenýma očima? To prostě nemůže být pravda.

Jeho oči automaticky přeskočily na Molly a Berta. Zdálo se, že na oba zbývající duchy měla slova sira Tonyho stejný účinek jako na něj. Molly samou hrůzou vyskákaly natáčky z vlasů a Bert se rozkašlal tak, že mohl vykuckat duši. Zaskočil mu doušek mléka

a právě teď se mu u nohou tvořila bílá loužička, která postupně zalévala již rozžvýkaný sýr.

Ota si povzdechl. Nesmí pak ten nepořádek zapomenout uklidit. Kdyby ten fujtajbl prosákl mezi prkna a začal plesnivět, teta Sharon by jejich tajnou místnost zaručeně objevila. Měla totiž pozoruhodně citlivý nos.

„Co se děje? Co říkal?“ naléhala Emilka.

„Ten chlap včera... odnesl pana Olsena na onen svět, Emilko,“ vydechl Ota a cítil, jak se mu pomalu ježí všechny chlupy na těle.

Emilka zalapala po vzduchu. Od špičky nosu začínala povážlivě blednout. „Takže to byla... smrtka?“

„Přesně vzato jen jedna z mnoha,“ vmísil se do rozmluvy sir Tony a na tvář nasadil křivý úšklebek, který si Emilka bohužel nemohla vychutnat. „Dříve byl na světě opravdu všehovšudy jeden jediný smrták. Ale znáte to, je to podobné jako s Ježíškem. Vzhledem k rostoucí světové populaci už jeden jediný přestal stačit. Vezměte si jen Čínu. Nebo Indii.“

Ota byl nasupený. Tony je pořádný blázen. Přirovnávat smrtku k Ježíškovi mu připadalo naprosto nechutné. Nebylo divu, že Molly a Bert se siru Tonyemu obvykle dobrovolně klidili z cesty.

„Každopádně jediný smrták už dneska nemůže zvládnout posbírat všechny duše,“ dobíral se Tony k pointě. „A proto existuje celá armáda smrtáků.“

„Armáda?“ Při představě nespočtu kostlivců v černých kapucích se Ota otrásl hrůzou. Znělo to jako z hororového filmu.

Sir Tony přikývl. „Ale přesto to pořád ještě nestačí. Protože když nějaký smrták prošvihne přesný termín něčí smrti, zapomenutá duše začne prostě bloudit po světě. Tak se rodí duchové, bytosti jako my.“ Úšklebek zmizel a Tonyho výraz ztvrdl jako kámen. „Odsouzené k životu v pochmurném vezejším světě.“

Bert zakoulel očima. „Když ty všechno tak strašně dramatizuješ, Tony! Vždyť to tu není zase tak hrozné,“ protestoval a ústy stáhl z párátku olivu. „Má to i svoje výhody.“

„A co tady bydlí tohle zázračné dítě,“ dodala Molly a ukázala na Otu, „nemusím se už navěky bavit jen s vámi dvěma tupci.“

Sir Tony však její urážku přeslechl. „Ale stejně. Zjevení smrtáka nevěstí nikdy nic dobrého. Vždycky je z toho neštěstí.“ Potom dodal: „Dobře, že ho Ota s Vincentem hned odhalili. Smrtáky bychom měli vždycky bedlivě sledovat.“

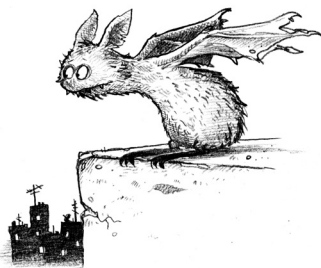

Ota přikývl a pokusil se uspořádat vlastní myšlenky. Jakkoli hrůzostrašně to celé znělo, pomalu mu do sebe začínalo všechno zapadat. Molly, Bert i sir Tony byly také zapomenuté duše, které se zrodily díky výpadku v práci nějakého smrtáka.

A kolik takových ztracených duší se vůbec po světě potuluje? A kolik dalších tajemství, o kterých nemá Ota ani potuchy, se na onom světě ještě ukrývá? Třeba mu svět mrtvých jednoho dne nabídne odpověď na otázku, kde je vlastně konec jeho rodičům.

Zhluboka se nadechl. Dvě věci byly jisté. Za první: Ota byl pevně rozhodnutý odhalit všechna tajemství, i když mu už teď jen při té představě kolena strachy klepala o sebe. A za druhé: Jak to tak vypadá, život v Ředkvičkové ulici v nejbližší době rozhodně nebude žádná nuda.

Třináctá hodina

„Co to s tebou poslední dobou je, Oto? Takhle zamklého tě vůbec neznám,“ mumlala si pro sebe teta Sharon a otočila jakýmsi šroubkem v hodinovém strojků. S lehkým *pink* z něj vyskočila dřevěná klapka a z nitra hodinové skříňky se ozvalo naříkavé *kuku*. Tetiny rty se roztáhly do spokojeného úsměvu. Staré hodiny už zase šly, i když to znělo, jako by ten dřevěný ptáček měl své nejlepší časy už nějakou dobu za sebou.

„Nic se neděje. Vůbec nic,“ bručel Ota a pohupoval se na svém parapetu sem a tam. Pendlovky v salonu právě odbily deset hodin a teta Sharon se už od večere oddávala své druhé nejoblíbenější činnosti po uklízení: opravování starých hodin.

Otova tetička si totiž dříve vydělávala na životí jako hodinářka. Když potom zemřel její manžel a zanechal jí po sobě značný finanční obnos, svůj malý obchůdek zavřela a jeho inventář si odnesla s sebou. Od té doby Otův domov překypoval hodinami: pendlovkami, kapesními i náramkovými hodinkami. Ve sbírce tety Sharon byly dokonce i jedny hodiny, které vypadaly jako kočka, která s každým *tik* zakoulela očima. V některých místnostech byste pro samé hodiny marně hledali kousek volné zdi.

A to ani nemluvíme o tom nepřetržitém tikání. V hodinách dějepisů se Ota dozvěděl, že zlí panovníci kdysi mučili vězně nepřetržitými monotónními zvuky tak dlouho, až se nakonec na pokraji šílenství přiznali ke všemu, co provedli. Tak strašlivé to Otovi sice nepřipadalo, ale přesto už první večer ve svém podkrovním pokojíčku vyndal ze všech hodin baterky. Pro jistotu.

Zato tetu Sharon, jak se zdálo, to věčné tikání vůbec nerušilo. Naopak. Pořizovala si pořád další a další hodiny a pro každé hledala to nejvhodnější místo. Některé z nich taky nepatřily přímo jí, ale jejím známým nebo sousedům, kteří jí hodiny dali k opravě. To však bohužel nebyl případ těchto kukaček. Ty tady v obýváku měly své pevné místo. Ota tu věc přímo nenáviděl.

„A co ve škole? Co se teď vlastně učíte? Algebru?“ vyzvíдалa teta Sharon, zatímco odložila křížový šroubováček.

Za normálních okolností by si s ní Ota popovídal docela rád. Ale od chvíle, kdy sir Tony jemu a Emilce vyprávěl o smrtákovi, nemohl toho nočního návštěvníka už vůbec dostat z hlavy. Večer co večer ho vyhlížel z okna se směsící strachu a zvědavosti. Od smrti pana Olsena se však podivný auťák se třemi koly bohužel neobjevil.

„Ale, nic zvláštního,“ odvětil Ota nepřítomně. „Ve čtvrtek pojedeme na výlet do Scarylandu.“ Natáhl krk, aby viděl přes živý plot, který rostl před okny. V tu chvíli Ředkvičkovou ulicí projelo bílé auto a zastavilo právě před zahrádkou jejich sousedů. Otovi se rozbušilo srdce. Ze všech sil mhouřil oči, aby rozluštil nápis na dodávce. Není to zase dodávka smrtáků?

„Scaryland? To je přece ten nový zábavní park, kde je to samý strašidelný dům a hrůzostrašná atrakce,“ zkrabatila čelo teta Sharon. „Nejsi na to přece jen

ještě moc mladý? Co když potom nebudeš moci usnout?“

„Teto Sharon, do toho parku se chodí od osmi let,“ odpověděl otráveně Ota a vkleče se narovnal, aby lépe viděl ven. Pár takových směšných duchů vyrobených z lepenky a drátů nebude jemu ani Emilce stát ani za znuděné zívnutí. Nemůže to být vůbec nic v porovnání s opravdickým smrtákem. Tím ale řidič dodávky před domem evidentně nebyl. *E. T. Donahue, Nákup a prodej visavačů*, stálo na dodávce velkým písmem. Přestože neměl nejlepší náladu, musel se Ota pousmát. Jak legrační! Pravopisná chyba v nápisu na dodávce. V tu chvíli se otevřely dveře na straně řidiče a vylezl z nich holohlavý chlap, který s nedávným smrtákem neměl společného absolutně nic.

Ota se zamračil. Ten člověk sice určitě nebyl smrták, ale co dělá v Ředkvičkové ulici prodavač vysavačů v tuhle divnou dobu?

Únava ho donutila zívnout. Ať se děje, co se děje, možná je čas nechat pro dnešek nadpřirozeno nadpřirozenem.

„Jdu spát,“ řekl Ota tetičce a slezl z parapetu.

Teta Sharon si Otu krátce změřila pohledem, pak mu vtiskla pusku na tvář a zamumlala: „Dobrou noc.“ Pak se zvedla a odešla do kuchyně – snad aby si tam

vzala ten kousek sýra, co předtím spořádal Bert. Cestou po schodech Ota zaslechl, jak teta otevírá ledničku. „Ten kluk si žije ve vlastním světě,“ slyšel ji říkat jen tak pro sebe. „Kdyby neměl takový zdravý apetit, už bych si o něj začínala dělat starosti.“

Noc byla neobvykle tichá, přihlédneme-li ke skutečnosti, že Otův domov v celém městečku platil za zakletý strašidelný dům.

Teta Sharon šla spát hned po Otovi. Vincent, který celý večer poletoval po zahradách a hledal nějaký dobrý hmyz k snědku, chrápal v dubové skříni vyčerpáním a přejedením. Dokonce i Tony, Bert a Molly dnes v noci ani nemukli. Bert a Molly nejspíš jako obvykle vysedávali na střeše a klábosili o starých časech, kdy jim ještě žilami proudila krev. A sir Tony se zase zoufale snažil naučit tetu Sharon špetce strachu. Jenže na to měl zkrátka a dobře málo talentu – a teta Sharon zase příliš tvrdé spání.

Ota vklouzl do pyžama, ještě jednou se posadil na parapet a pohledem se toulal po Ředkvičkové ulici, která již pospávala pod závojem husté podzimní mlhy. Široko daleko nebylo vidět živáčka. Dokonce i prodavač vysavačů už se poděl někam do neznáma.

Ota si povzdechl a lehl si do postele. Ještě pěkně dlouho ležel s otevřenýma očima a uvažoval, ale nakonec na něj padla taková únava, že se mu oči začaly zavírat. Už v polospánku zaslechl stojací hodiny ze salónu. Když nemohl usnout, často počítával úderý kovového kyvadla, tak jako jiné děti počítají ovečky.

Deset, jedenáct... Napadlo ho, že mu v polospánku utekl čas až k půlnoci. Jenže když stojací hodiny konečně odbily dvanáctou, kyvadlo se zhouplo a udeřilo ještě jednou. Jasně, zřetelně a tak, že se to nedalo přeslechnout. Ozvěna třináctého úderu se rozléhala mezi starými zdmi. Příliš hlasitě na to, aby mohla pocházet z Otovy fantazie.

Ota zprudka otevřel oči. Třináct úderů? To přece není možné! Teta Sharon vždycky pečlivě dohlížela na to, aby každé její hodiny šly na minutu přesně a bezchybně. Přesnost jejích hodin by mohla jít příkladem i londýnskému Big Benu.

Ota si rozespale protřel oči a posadil se. Jen ze zvyku došel ještě jednou k oknu a podíval se dolů. To, co tam uviděl, z něj vyhnalo i poslední špetku ospalosti. Pod okny stála smrtákova dodávka! Zvláštní vozítko se třemi koly bylo zaparkované přímo ve světelném kuželu pouliční lampy, přesně před zahradní

brankou tety Sharon. Na korbě byly navrstvené lahve od okurek, jejichž červený obsah svítil jako vyřezávané dýně o Halloweenu. Tentokrát toho však v nákladním prostoru dodávky bylo naloženo mnohem, mnohem víc. Plný náklad mrtvých duší. Propánakrále!

Ota polkl. Od chvíle, co se k tetě Sharon nastěhoval, vlastně nikdy necítil opravdovský strach z duchů. Sir Tony, Molly a Bert pro něj byli prostě jen smečka střelených bláznů, kteří nedokážou nahnat strach ani malému dítěti. Zato ze všeho, co se týkalo této nové bytosti, tohohle smrtáka, Otu nepřijemně mrazilo.

V tu chvíli uslyšel nějakou ránu z obýváku. Znělo to skoro jako řinčení skla. Copak se snad smrtákovi podařilo vloupat do vily tety Sharon?

Rozhodl se probudit Vincenta. Rychle rozrazil dveře od skříně a zalomcoval stříbrnou tyčí na šaty, na které se Vincent ve spánku obvykle pohupoval. „Vincente? Tak pojď, kde vězíš?“ volal Ota do černé tmy skříně.

Dnes však Vincent na obvyklém místě nespál. Místo toho se uložil do zimního kabátu tety Sharon, který byl celý prožraný od molů. Zdálo se, že si předtím stihl nacpat břicho tak, že mu to zkrátka a dobře nedovolilo usnout hlavou dolů.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.